

CSORBA GYŐZŐ VERSEI

GONDVISELÉS

Felhők és csillagok dombosvidékén s rétjein keresztül
szorosan egymáshoz-simult órák híg és tömény falán át,
kitervelt gát-sorok nyújtózó, izmos gyűrűin keresztül
elindul lassan, súlyosan, fényébe oldva könnyű árnyát.

Szelet se ver, figyeld: sas úszó szárnya hamvas nyári égen,
ha rezzenéstelen kering kémelve a kinyílt világot,
gomolygó füst szelid bomlása, míg fölissza észrevétlen
a mindig-szomjas-torkú lég e nem szabódó semmiséget.

Példák láncos sorát idézed, hogyha kérdeznek felőle:
kúszált gyerekkorod, kuszább ifjukorod indás homálya
helyenkint tőle ég, szikrázik, mintha giz-gazos mezőre
vonatfüst csap le — esti lomb közén a szentjánosbogárka.

Robbantó terveid eláthatod pincékbe és kutakba
s magadba is: melledbe vagy velőd forró ágyába, s higgadt
álarcot is vehetsz: a siklató bűnnek nyomát tagadva,
míg gonddal építed futó-pályáját éber vágyaidnak.

Felhők és csillagok dombosvidékén s rétjein keresztül
elindul lassan, súlyosan, fényébe oldva könnyű árnyát,
kitervelt gát-sorok nyújtózó, izmos gyűrűin keresztül
szorosan egymáshoz-simult órák híg és tömény falán át

elindul lassan és megérkezik félelmes-rendületlen, —
most is megérkezett, hogy a távolba-ment kedvest aligha
védhetted volna jól saját kisértő gyöngeséged ellen,
s tűzvészé lobbant volna a véredbe hullt parányi szikra.

Ó, hogy világosul a bibliai hajszál-példa fénye:
zavart kamasz-szíved konok sóvárgással kívánt nyugalma,
melyet beárnyazott az érő férfi földre-szállt igénye —
ó, hogy kitarja karjait s mellére fog derűs hatalma.

Elindul mint a nap, vagy mint sötéttel szálló barna felleg,
lázadj, ha gondolod, de nézd, mindenki s minden néki szolgál:
a kő, a tintacsepp s te is bizony — mit érne rejtegetned?
mert rád is eji sátorát s nem vagy te sem külön azoknál.

FONTOLGATÓ

Semmit sem ér, ha sírsz, ha küzdöl,
ravaszkodó ésszel se győzöl.
S ha érne is? — rossz vagy vezérnek,
suták-buták okos kezének.

Buzgalmadat sietve lankaszd,
karod, fejed törődve horgaszd,
szemed csavard magadba vissza,
körül se nézz: minden kulissza.

Hallgass, heverj halott fatörzsként,
csak azt figyeld: belül mi történt,
s félig-halál öles magányán
dadogva szólj, akár a sámán.